

ROMÁNIAI MAGYAR DEMOKRATA SZÖVETSÉG SZÖVETSÉGI ELNÖK

Kolozsvár 400489
Republicii u. 60. sz.
tel/fax: +40 264 590758
email: elnok@rmdsz.ro

Kelemen Hunor szövetségi elnök ünnepi beszéde Madéfalván

„A legnagyobb dicsőség nem az, hogy soha nem vallunk kudarcot, hanem hogy minden bukás után képesek vagyunk felemelkedni” – vallotta a huszadik század egyik nagyon-nagy szabadságharcosa.

Igaz ez az egyénre, s talán még inkább igaz a népekre, nemzetekre.

A mi tájainkon és a mi ezersztendős történelmünkben számos kudarc, bukás krónikáját jegyezték le. Ám amit sokszor nem rögzítettek a krónikások, vagy felületesen elsiklottak fölötte, az a számos felemelkedés, talpra állás, az otthon újratemtése, a szülőföld megőrzése!

A kétszázötven évvel ezelőtti történésekről, amikor ártatlan és védtelen embereket, férfiakat, nőket és kisgyerekeket gyilkoltak le bécsi parancsra magyar segédlettel az akkori idők hatalmasai, szóval azokról a történésekről még azt sem mondhatjuk el, hogy kudarc, vagy bukás lett volna. Egyszerű tömegmészárlásról beszélhetünk, cinikusan kiagyalt népiértésről a szó legszorosabb értelmében.

Kudarcról és bukásról csakis akkor beszélhetnénk, ha fegyveres férfiak szállnak szembe fegyveres férfiakkal, ha nyílt csatában marad alul az egyik fél. De negyed századdal ezelőtt vízkereszt után itt nem ez történt.

És mégis fel kellett, fel lehetett állni.

Csíki, háromszéki és kászoni székelyeket mészároltak le hajnali álmukban csak azért, mert nem engedelmeskedtek szó nélkül és lehajtott fejjel Bécs parancsának. Csak azért, mert szerették a szabadságukat, a régi rendet, az évszázados katonáskodási hagyományokat. Mert becsapottnak érezték magukat, és tárgyalni akartak. Mert veszélyeztetve érezték a maguk és a közösség jövőjét.

A kétszáz ötven évvel ezelőtti véres történések drámaiságát az is pontosan jelzi, ahogy annak emlékét megőrizte és ápolta a közösség. Ennek legalább két oka biztosan van. Először is a kiontott ártatlan emberi életek nagyon nagy száma, a gyilkolás brutalitása, a hatalmi arrogancia. Másodikként említem, de ez a mi történelmünkben mindig is első helyen állt: azoknak az értékeknek a védelme, amelyek a legnehezebb időkben is megtartották a székelységet. A szabadság feltételek nélküli szeretete, az önálló közösségi vezetés

elsőbbsége, a múlt és a jövő iránti egyidejű felelősség erőteljes jelenléte a családi és közösségi életben.

Elődeink szerették gyökereiket, tisztelték és becsülték azokat, büszkék voltak rá. Tudták és tanították: csak így lehet szeretni a nemzetet, múltat, jelent és jövőt egybe szőve.

Ez ma sincs másképp!

A szeretet szolgálatot is jelent, mert a szeretet nem lehet csak holmi elvont filozófiai vagy vallási kategória. A szülőföld szeretete a szülőföld szolgálatát is jelenti, a nemzet szeretete a nemzet szolgálatát, a közösség vagy a család szeretete azoknak a szolgálatát is magába foglalja. Tudták ezt elődeink is, tudnunk kell nekünk is.

Kétszáz ötven esztendő, negyed évezred hosszú idő. Különösen hosszú, amikor az emberi élet perspektívájából nézzük. Körülbelül tíznemzedéknyi idő. Képzeljük csak el: ha most valami csoda folytán itt állhatna az 1764. január hetedikének hajnalán ártatlanul meggyilkolt kisgyerek, akkor még kilenc másik fogná a kezét át az évszázadokon és így érnék el a mába. És közben mi minden történt a mi nemzetünkkel, a mi népünkkel. Túléltek a madéfalvi veszedelmet, a madéfalvi mészárlást, és talpra álltak az őseink, és újraépítették mindazt, amit lerombolt a császári önkény. Akik elmenekültek, azok megalapították a bukovinai székely falvakat, majd onnan is tovább lépve a mai Magyarország területén és Dél-Erdélyben teremtettek otthont.

Néhány évtized múltán jött a nagy szabadságharc a maga reményeivel és a forradalom leverésével. És utána is fel kellett állni, újra kellett kezdeni az életet, az építkezést. Majd jött a kiegyezés és ismét a szárnyaló remény, hogy talán most már minden jóra fordul. Az első világháború és Trianon tragédiája a huszadik század nyitányaként ismét próbára tette népünket, s bár sokan feladták a harcot, a többség hite nem fogyott el: a szülőföld szeretete és szolgálata, a nemzet szeretete és annak szolgálata lehetővé tette a talpra állást. A második világháborút követő kommunista diktatúra az identitásvesztés és lassú lemorzsolódás, az erőszakos asszimiláció és brutális megfélemlítés hosszú évtizedeit hozta el. És azután is újra kellett kezdeni, újra kellett teremteni nem csak a jelent és megálmodni a jövőt, hanem lépésről lépésre, erdőről erdőre, ingatlanról ingatlanra, szellemi és kulturális értéktől értékig haladva vissza kellett szerezni a múltat is. Most pedig itt állunk a huszonegyedik század tizennegyedik esztendejében, tíznemzedéknyire a madéfalvi mészárlástól és szemünk előtt átsuhan negyed évezred. Itt állunk és tudjuk, hogy újabb száz esztendő múltán is magyar emberek fognak élni ezen a tájon, tudjuk, hogy ha kell, ők is újrakezdek, mert az, ami ezer esztendőn át épült, amit ezer esztendőn át építettek elődeink az olyan szilárd talapzaton áll, hogy azt semmilyen hatalom, semmilyen rossz szándék nem tudja kikezdeni.

Apáink, nagyapáink, dédapáink, ük- és szépapáink ennek a földnek őrzői voltak. Őrizték a szülőföldet, mert tudták azt, amit mi is tudunk: ha egyszer feladnánk, akkor örökre elveszne. De őrizték nem csak a földet, hanem a nemzet szellemi, kulturális és történelmi kincseit is.

Szeretettel és szolgálattal, hittel és napi munkával, konok kitartással és hűséggel. Csak így lehetett minden kudarc és bukás után felállni, talpra állni és sokszor mindent újrakezdeni. És ma, amikor nem ágyúval, nem puskával, nem karddal és nem tankkal törnek ránk, hanem a mai kor rafinált eszközeit vetik be ellenünk, látnunk kell, tudnunk kell, hinnünk kell, hogyha ők őrzők voltak, őrködtek e föld felett, és megőrizték minden időben, nekünk is csak ennyi a dolgunk, és ez nem kevés. Megőrizni és tovább hagyni, örökségül adni a mi gyermekeinknek. Ha erre képesek voltak a mi elődeink, nekünk is képesnek kell lennünk, ez kötelességünk és nagy-nagy felelősségünk.

Ezért a mai emlékezés számunkra több, mint az 1764-es vérengzés felidézése.

Számunkra ez a mai nap annak is bizonyítéka, tanúságtétele, hogy mindig újra lehet, mindig újra kell kezdeni. Számunkra a mai nap azt is jelenti, hogy egyetlen magyar embernek sem szűnhet meg az őrködő felelőssége. A mai nap azt is bizonyítja, hogy ha lehetséges volt a talpra állás kétszázötven évvel ezelőtt, ha sikerült megőrizni ezt a földet és a nemzet örökségét ezer esztendőn át, akkor ennek lehetségesnek kell lennie ma is, holnap is, holnap után is. Ez ma rajtunk múlik. Ezt a felelősséget nem taszíthatjuk el magunktól, nem ruházhatjuk át másra. Ez a mi nemzedékünknek az igen nagy felelőssége. Ezzel az örökséggel kell innen tovább lépnünk, és azzal a hittel, eltökéltséggel és hűséggel kell építkeznünk, amellyel elődeink tették. És ha valaki, bárki azt kérdezné tőlünk, hogy képesek vagyunk-e erre, akkor biztosan azt válaszolnánk egyenként is, közösségként is, hogy igen, képesek vagyunk őrizni, megerősíteni és tovább adni azt, amit örökségül kaptunk.

2014. január 7.